

Az ördög jobb és bal keze

Szines, szinkronizált olasz-NSZK film. Írta és rendezte: E. B. Clucher. Fényképezte: Aldo Giordani. Zene: Franco Micalizzi. Főbb szereplők: Bud Spencer, Terence Hill.

Új film

még akkor is iszonyúan ünni lehet, ha jóval szellemebb, érdekesebb, eredetibb, fantáziadúsabb is, mint a szörnyök bumburtyák behízott, meg a markáns szépségű kék szemű nék látványa?

Ezúttal — két kezet jelképeznek. Nem tudom, az idén már hányadik filmet látom, amelyben Bud Spencer (hol Terence Hill-lel, hol nélküle) szemlélteti, s bevalloam férfiasan: fogalmam sincs, azt mondjam-e, hogy már a teljes fásultság közönyével pislogok a kifogyhatatlan fülekre, és a két főhős ügyködéseire — avagy dühöden felkiáltok, hogy az ég szerelmére, vajon filmforgalmazóink nem tudják elképzelni, hogy bizonyos idő után vala-

Mindegy: most (is) fivérék, hogy melyikjük a jobb, és melyikjük a bal kéz, azt meg ne is firtassuk: egyformán ördögi ügyességű és bugyutaságú mindkettő. Hogy a millió megint vadnyugati, és a poénok váltig kőkorszakiak, azt is hagyjuk. Inkább vegyük számba azt a minimális, ami üdítő újdonsá-

Domonkos László

Téka könyvesbolt nyílt

Az új szegedi könyvesbolt — belülről

Az az újabb könyvesbolt, amely tegnap, szerdán délelőtt nyílt meg Szegeden, a Nagyruház mellett kialakítandó Jókai utcai passzázsban, többet jelent: annál, mint hogy újabb könyvtárossal helyet szaporított az alföldi centrum. A Téka Könyvesbolt ugyanis, amely 120 négyzetméteren, 60 négyzetméteres eladótérrel, négy és fél millió forintos költséggel elkészülve várja a vásárlóközönséget; az Akadémiai Kiadó és Nyomda Vállalat, valamint a Téka Könyvtárkezelő, Könyvtárellátó és Könyvkiadó Vállalat első közös boltja. A két cég együttes törekvése — miként a megnyitón jelenlévő vezetők, Drucker Tibor, az Akadémiai igazgatója és Hazai György, a Téka főigazgatója elmondták —: méltó módon, közösen részt vállalni a tudományos-kulturális múltjára oly büszke város mai művelődési életében.

Az új bolt készletének kétharmadát az Akadémiai Kiadó könyvei jelentik, ám a mindenkor újítások éppúgy megtalálhatók lesznek itt, mint (már „profil” gyanánt is) különböző idegennyelvű és idegenforgalmi kiadványok, helytörténeti művek és tudományos munkák, szakkönyvek — nyilván és remélhetően a Szegeden dolgozó tudósok, egyetemisták tanárok alkotásai is...

A Téka és az Akadémiai Kiadó tervei között szerepel az az elképzelés is, hogy az üzletben bizonyos, a könyvtérjesztésen túlmutató

közművelődési feladatok elvégzésére vállalkozzanak: ismert és pályájuk kezdetén álló alkotók bemutatását, különféle irodalmi programok megrendezését fontolgatják. A boltnak a könyvtárak ellátásában is úttörő szerepe lesz: az erre szakosodott budapesti Könyvtárka mellett ez az első magyar könyvesbolt, ahol a könyvtárak éves keretszerződésük

terhére közvetlenül vásárolhatnak majd könyveket. Minden remény megvan tehát arra — amint azt megnyitóbeszédében Müller Józsefné, a városi tanács elnökhelyettese hangsúlyozta —, hogy Szeged kulturális életében a szerencsés adományok sorában foglal majd helyet a most megnyitott Téka könyvesbolt.

D. L.

Teljes kulturális nyitottság

Tekintet

Volt egyszer egy Világ és Nyelv című folyóirat, a Magyar Eszperantó Szövetség gondozta, és a posta terjesztette, ahogy illik. Azután megszűnt ez a lap, majd egy újabb született, több támogatóval, többek között a Badacsonyi Állami Gazdaság segédelmével. Ez a kulturális szemle, a Tekintet, most került először a kezembe, s nem csupán azért ajánlom az olvasó figyelmébe, mert sok benne a helyi érdekesség, hanem azért is, mert szép és tartalmas folyóiratnak mutatkozik.

Az idei második szám egyik szenzációs közlése idősebb Temesi Ferencnek a nevéhez fűződik: a jeles író édesapja Tömörkény Istvánnak László fiához írott tábori lapjaiból válogat. Szent Tibor, a kitűnő vásárhelyi kutató első világháborús dokumentumokat publikál, természetesen

a Viharsarok rebellis parasztvárosának történetéből.

A Kritika rovatban olvashatjuk a szegedi egyetem oktatójának, Fried Istvánnak a dolgozatát, mely Poór Jánosnak a Kényszerpályák nemzedéke című könyvét mutatja be. Jobbágy Tihámér (a Tiszatáj jó tollú szerzője) Csakó Gábor és Banga Ferenc 77 magyar rémmese című közös alkotásáról értekezik. S hogy teljes legyen a helyi jelleg: a szegedi születésű Pintér Lajos versei zárják az ugyancsak szegedi Ördög Szilveszter által szerkesztett folyóirat legfrissebb számát.

A kéthavonta megjelenő szemle teljes kulturális nyitottságról árulkodik: olvashatunk benne Gustav Mahlerről, a századelő feleségmozgalmáról, és az első világháborús pokláról.

D. I.

A 26. szegedi nyári tárlat a Horváth Mihály utcai képtárban, szeptember 18-áig.

Szervátiusz Tibor szobrászművész kiállítása a Bartók Béla Művelődési Központban, augusztus 28-áig.

Kovács Éva kerámiai a

Képcsarnok Gulácsy Lajos Termében.

Németh Ernő fotókiállítása a sajtóház művészklubjában, augusztus 20-áig.

A magyar cserkészlet története. Erzsébet királyné. Kiállítások a Fekete-házban (Somogyi u. 13.).

Carlos és Erzsébet Olasz vendégművészek a Verdi-operában

A szabadtéri operabemutatóinak mindig is szűkre szabott a próbaidejük, s bár — általában — az alkotói gárdának az nem okoz különösebb gondot, annál inkább az újságíróknak: mikor lehet viszonylag zavartalan negyedórát szerezni abból a célból, hogy a közönségnek, még a premier előtt bemutathassuk a külföldi vendégművészeket? Hiszen próba délelőtt, délután, este...

Nos, abban az esetben, ha olasz művészeket van szerencsénk, vendékként látni a dómszínházban — ez nem probléma. Utánozhatatlan, kedves közvetlenséggel családias reggelizőasztalhoz invitálják az embert, s amíg az elmaradhatatlan lágytöltőt elfogyasztják, prospektusokkal látnak el, s mivel reggelire gyümölcs nincs a szegedi szállodában, az étkezés gyorsan befejeződik. Jöhet a társalgás.

Előbb természetesen Gabriella Cegoleával, aki gyönyörű, kosztümös, színes fotókat mutat magáról; mindketten nagyon sajnáljuk, hogy aligha tudunk — itt, most — olyan sajtóorgániumot találni, ahol a felvételek érvényesíthetők...

A művész Romániában született, Észak-Moldáviában. Hegedülni és zongorázni tanult hat éves korától, az érettségivel együtt zenei képzését is szerzett. Tanulmányait a bukaresti zeneakadémián folytatta, majd pedig Olaszországban, a velencei konzervatóriumban, és Stockholmban fejezte be. Pontosabban... lehet az ének tanulást befejezni? Koronát tett inkább, első díjat nyert a Cristine Nilson nemzetközi énekversenyen. Az énekeskarrier Skandináviában kezdődött, a Stockholmi Operában, ahol a legnevesebb svéd énekesekkel lépett fel. Vagy mégis inkább Olaszországban? Ahova közben — 1974-ben — visszatért, és ismertté tette a nevét az itáliai koncertéletben. Újra Skandinávia következett: a Toszában debütált, Koppenhágában, 1977-ben. Akkor sikerrel, hogy nem győzött eleget tenni a meghívásoknak.

A pálya következő, meghatározó állomásai: Verdi művében, az Attilában Svájcban énekelt, aztán Velencében, a Fenicében — Puccini „Manonjában”. Ez a velencei siker vezetett a Scalába: Placido Domingóval lépett fel a Manon Lescau-

Gabriella Cegolea

Marcello Giordani

ban, Georges Pretre vezényelte az előadást. S itt a kezdete az azóta is megszakítatlanul sikeres világkarriernek, hiszen a szopránénekesnőt a világ legnagyobb városaiban, a legnevesebb színházakba hívták, New Yorkba, San Franciscóba, Stuttgartba, Rómába, Berlinbe... Énekelt már Braziliában, Hollandiában, Ausztráliában és persze a legnagyobb olasz színházakban. A repertoár imponáns, operafélszerepekkel, oratóriumok szoprán-szólamjaival.

Eddig körülbelül tízszer énekeltem Erzsébet királynét, New Yorkban és Olaszországban — mondja a művész. — Természetesen ekkora színpadon és ilyen nagyszámú közönség előtt még soha. Tudja, nekem kapcsolatot teremtem a hallgatókkal-nézőkkel. Ilyen szempontból mindegy, hogy pár százán, vagy több ezren ülnek a nézőtérben, mindegy, hogy melyik országban melyik színházban lépek fel... Csak az számít, hogy megérezem: a közönség velem tart.

Számomra annak is jelentősége van, hogy kik a partnereim — veszi át a szót Marcello Giordani, a szegedi Don Carlos-bemutató címszereplője. — Szerencsém van, hogy itt, Szegeden először, együtt énekelhetek Gabriella Cegoleával, mert való minden reményeim szerint történik, és siker lesz, szentül talán többször part-

nerek lehetünk. Tudniillik mindkettőnk mestere Nino Carta úr, akit van szerencsém bemutatni...

A népes reggelizőasztal szemközti oldalán meghajol Nino Carta, és rögtön megértesíti a mindössze 25 esztendőstenorista szavait. — Természetesen mindkét művésznek évekkal előre megvan a programja, — mondja nem titkolt elégedettséggel. — Marcello az idén októberben Tokióban énekel a Pillangókisasszonyban, novemberben Portlandban a Gyöngyhalászkoban. Erre a portlandi Bizett-bemutatóra nagyon készülünk, mert rendkívüli kiugrási lehetőséget jelenthet Marcello számára. Jövőre, március-áprilisban a Bohémélet követi Pármában, majd az USA-ban ismét a Pillangókisasszony, 1990-ben pedig a Rigoletto Houstonban.

A fiatal művész Spoleto-ban debütált a Mantuai herceg szerepében, két évvel ezelőtt; a Scalában pedig először a Franco Zeffirelli-rendezté, idei Bohéméletben énekelte Rodolfo szolamát. Carlos most kerül a repertoárba.

Nagyon jók a benyomásaim a szegedi együttesről, a karmesterről, Oberfrank Gézáról, a rendezőről, Ruszt Józseftről. A dóm csodálatos díszlet a szabadtéri operaelőadásokhoz. Bizom benne, hogy fontos, emlékezetes állomás lesz a pályámon a szegedi Don Carlos. Ugy legyen.

Sulyok Erzsébet

Kóruskoncert a dómban

Cincinnati májusi fesztiváljának kórusa vendég szerepelt kedden este a fogadalmi templomban. A jugoszláv...- néről erre a fellépésre Szegedre érkezett együttes John Leman vezényletével, a Szabadkai Szimfonikus Zenekar közreműködésével Rutter Glóriáját és Rossini Stabat Materét adta elő — nagy sikerrel.